

Verjamemo v mlade. V njihove sanje in njihov polet. Mladost je sedanost in je prihodnost. Mladost je lepota in je drama.

Ko sem se pred dnevi zjutraj sprehajal v bližnji okolici, sem na športnem igrišču srečal mlade fante in dekleta. Kdo ve iz katere šole ali internata. Noč je bila prekratka – ali predolga. Še so bili skupaj. Ne prešerno nasmejani. Bolj zaspani in izmučeni. Na tribuni je ležal fant, njihov prijatelj. Bled. Spal je. S težko glavo in še težjimi sanjami. Nekdo iz družine ga je prišel buditi. Skupaj sta se vrnila v skupino. In odšli so svojo pot. Zdelo se je, da želijo prekriti grenkobo noči. Kaj se je zgodilo? Najbrž nič posebnega. Ali pač. Prečuta noč jih ni napolnila z veseljem, ni jim pomagala k boljši samopodobi, ne k večjemu samozaupanju.

Veliko dogodkov se je zgodilo v času od prve do druge številke. O mnogih temah bi radi pisali, pa o vseh ni mogoče. Kar nekaj člankov je ostalo od prve in sedaj še od druge številke v predalu, ker je premalo prostora. To je dobro znamenje. Krog piscev se je razširil tako številčno, geografsko kot vsebinsko.

Odmevamo na mednarodni posvet o sodobnih oblikah revščine. Pridružujemo se izjavi, ki jo je na slovensko javnost naslovil *Projekt Skala* s svojimi sodelavci. Tudi mi smo se odločili za vzgojo. Ker nam ni vseeno, kako je z mladimi. Predavatelji, ki so nastopali na posvetu, so sporočali z besedo in držo, da imajo radi mlade, o katerih so govorili in razmišljali. Poznajo njihov svet, tudi tistega raztreščenege in ubogega, obrobnega.

S prve slovenske konference o zasvojenosti smo ujeli vsaj droben odmev. Ob besedi zasvojenost se prebudijo zgodbe posameznikov, ki sem jih poslušal. Težke in razburljive. Za roman ali film. Seveda bi te zgodbe raje gledal v filmu in bral v romanu, kot pa poslušal s svojimi ušesi. To je vse kaj drugega. Vedno pretresejo, pa naj pripovedujejo zasvojeni ali pa njihovi starši.

Iz svojega, nekoliko drugačnega sveta so na strani *Vzgoje* pokukali Romi. Preko svojega parlamenta so spregovorili otroci, ki govorijo o medijih. Prisluhnimo jim! Spregovorila je srednješolka – o družini.

Intervju je nekaj svojskega. Srečanje dveh svetov. Tistega v petdesetih in šestdesetih ter našega današnjega v devetdesetih. Gospod Ludwig Wahlmeyer pripoveduje, primerja, razmišlja, zatrjuje.

Ne moremo brez umetnosti, brez proze in poezije, brez slike in fotografije. Odločitev za vzgojo je tudi odločitev za kulturo in umetnost. Naj se umetnost v *Vzgoji* počuti domače, saj že sama po sebi, če je umetnost, vzgaja.

Vzgojno izobraževalni zavod Višnja Gora praznuje petdeseto obletnico. Na zavod me vežejo spomini, ker sem tam opravljal študentsko prakso. Rad se spominjam ljudi, ki v njem delajo, in tistih, ki sem jih tam srečal kot gojence. Čestitam zavodu za lepo obletnico. Naj bo vaše delo ustvarjalno in plodno.

Tudi mi smo praznovali; deseto obletnico *Društva katoliških pedagogov Slovenije*. Med nami je bil odlični gost iz Vatikana, nadškof dr. Giuseppe Pittau, tajnik *Kongregacije za katoliško vzgojo*. O vsebini njegovega predavanja bomo še pisali.